

ZÁH RADA

NOVÝCH
ZAČIATKOV

motto

ABBI WAXMANOVÁ

Záhrada nových začiatkov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

motto

Abbi Waxmanová
Záhrada nových začiatkov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZÁH RADA

NOVÝCH ZAČIATKOV

ABBI WAXMANOVÁ

motto

*Venujem svojmu manželovi Davidovi,
ktorý je mojím priateľom,
mojím hrdinom, mojou istotou.*

*Venujem svojej sestre Emily, pre ktorú píšem...
a kvôli ktorej píšem... Ved' ona už vie, ako to myslím.*

*Venujem svojej mame Paule Goslingovej,
ktorá mi povedala, že som spisovateľka,
keď som ešte nevedela ani čítať.
A ako to už mamy s obľubou robia, môže teraz tvrdiť,
že ona mi to predsa vravela.*

POĎAKOVANIE

Ak existuje v pekle miesto vyhradené pre ženy, ktoré nepomohli iným ženám, potom verím, že v nebi je osobitná lóža pre tie druhé. Alebo aspoň parkovanie zadarmo. Skrátka čokoľvek.

O to, že táto knižka vznikla, sa zaslúžili: Leah Woodringová, ktorá miluje moje deti a vďaka ktorej mám čas na písanie. Bez nej by som bola stratená, často doslova. Charlotte Millarová, ktorá si vždy trpezlivo vypočuje moje sťažnosti a dá mi za pravdu, aj keď je nad slnko jasnejšie, že sa mýlim. Shana Eddyová, najmilšia a najmúdrejšia žena v Hollywoode, ktorá mi verila už na samom začiatku a veľakrát potom. Budem navždy tvojou dlžníčkou. Naomi Beatyová, Hilary Liftinová a Semi Chellasová – tri skvelé spisovateľky, ktoré mi radili a povzbudzovali ma. A napokon Alexandra Machinistová, ktorá je tak neuveriteľne bystrá a elegantná, až niekedy pochybujem, či je vôbec skutočná.

Nadišiel čas, keď chúliť sa v bezpečí púčika
bolo oveľa riskantnejšie než bolestná snaha
rozkvitnúť.

– ANAĽS NIN

PROLÓG

Môj manžel zomrel pred vyše tromi rokmi, no v mnohých situáciách sa dnes k nemu utiekam častejšie, ako keď žil. Je pravda, že už nechodí so smetami, ale aspoň mu môžem vynadať, že ich musím vynášať sama; skrátka, aj napriek svojej fyzickej neprítomnosti je stále mojim výborným partákom. Čokoľvek mu vyčítam, neprotirečí mi. Ani nemôže, keďže bol spopolnený. Často sa s ním zhováram; naše rozhovory postupom času prešli od metaforických úvah o smrti k bežným manželským témam – čo na večeru alebo kto zapatrošil daňové priznania.

Keď zomrel pri dopravnej nehode asi pätnásť metrov od našej brány, chcela som skoncovať so životom aj ja. Nie preto, že by ma to úplne zlomilo, hoci presne to sa stalo. Jednoducho preto, že moja myseľ nedokázala čeliť logistickým výzvam života bez neho. No nespravila som to, lebo som vedela, že by som sa s ním tam hore stretla a on by na mňa bol poriadne našťvaný. Dokázal by mi z neba spraviť peklo, to viem celkom určite.

Šoférovala som a nechávala myšlienky voľne plynúť, keď ma vyrušilo zvonenie telefónu. Volala moja sestra Rachel.

„Ahoj, Lil, ideš po deti?“ Stačilo mi len začuť jej hlas a musela som sa pousmiať.

„Áno. Tvoja obdivuhodná znalosť môjho denného harmonogramu je nanajvýš zahanbujúca, pre nás obe.“ Vyhodila som smerovku, spomalila pred semaforom a otočila sa v križovatke do protismeru. Porušujúc predpisy, navyše s mobilom pri uchu. Niekedy vážne žasnem sama nad sebou.

„Mohla by si sa cestou zo školy zastaviť v obchode?“

„My dnes ideme k tebe?“ Asi som na to zabudla. U mňa nič nezvyčajné.

„Možno. Ako to mám vedieť? Je fakt, že som deti nevidela už niekoľko dní. Dobre vieš, ako veľmi im chýbam.“

Rozosmiala som sa. „Pravdivo vyhlasujem, že ťa za celý čas ani raz nespomenuli.“

Tentoraz sa rozosmiala ona. „Jedného dňa sa budeš musieť zmieriť s tým, že mňa ľúbia viac ako teba. Tým, že si to odmietaš priznať, len brániš nám všetkým, aby sme sa posunuli ďalej.“

Odbočila som na parkovisko pred školou. Zdvihnutím obočia a úsmevom som cez predné sklo pozdravila učiteľku, ktorá mala práve službu. „Dobre, pripúšťam, že ťa majú rady. A čo vlastne potrebuješ? Niečo dôležité ako napríklad mlieko alebo ako zvyčajne lubrikant a drevo do krbu?“

Odrazu na okno zadných dverí dopadla malá dlaň a zanechala na skle šmuhu. Od ľaku som až nadskočila. Annabel s prižmúrenými očami nazerala dnu. Pri nej stála jej mladšia sestra Clare a tiež na mňa upierala pohľad. Mladá učiteľka stojaca za nimi sa na mňa meravito usmievala. Dávala mi tým najavo svoju svätú trpezlivosť a zároveň ma dôrazne upozorňovala, že si mám švihnúť. Rýchlo som stlačila tlačidlo na otvára-

nie zadných dverí. Aby ma tým pohľadom náhodou neprepichla.

Sestra mi medzitým rapotala do ucha: „Potrebujem pol kila slaniny, parmezán, špagety, vajíčka, peceň chleba a fľašku červeného vína. A ešte maslo, pocho-piteľne.“

„Zavolám ti.“ Dvihla som hlavu a telefón sa zošuchol na zem. „Mám ti pomôcť alebo ju zvládneš zapnúť sama, Bel?“

„Zvládnem.“

Annabel mala len sedem, no svojím správaním pripomínala skôr uhladeného diplomata. Už jej pôrod prebehol absolútne hladko. V pohode zvládla dojčenie, lezenie po štyroch, prechod na tuhú stravu, skrátka, bez problémov si poradila s každou výzvou, pred ktorú som ju postavila. Pozorovala svet s akýmsi nezúčastneným odstupom, akoby sa jej potvrdzovalo, že sme všetci presne takí, ako nás opisujú v brožúrach. Takže si o nás nerobí žiadne ilúzie. Pripútala Clare do sedačky, pričom sa chvíľu pasovala so zapínaním.

„Nemáš to príliš silno?“

Clare pokrútila hlavou.

„Nemáš to príliš slabo?“

Clare pokrútila hlavou a s dôverou upierala veľké hnedé oči na svoju staršiu sestru. Annabel prikývla, potom vyliezla do svojej sedačky, zapla si pás so sebaistotou testovacieho pilota, vyrazajúceho na svoju päťdesiatu jazdu – jej správanie ničím nepripomínalo sedemročnú školáčku s farebnou sponkou vo vlasoch, ktorej len nedávno vypadli predné zuby.

„Môžeš,“ oznámila mi.

„Clare?“ Snažila som sa zistiť, či mladšia dcéra náho-

dou nestratila jazyk. Bolo to nanajvýš nepravdepodobné, lebo jej učiteľka by mi hneď volala. Aj keď pri súčasných finančných škrtoch v školstve človek nikdy nevie...

„Juchú, ide sa!“ Fajn, moje obavy boli zbytočné.

Našmátrala som na podlahe telefón a zavolala Rachel. Tentoraz som ju prepla na hlasný odposluch a položila si mobil do lona, zmierená s tým, že budem musieť kričať. Predsa len, mám v aute deti. A bezpečnosť nadovšetko, no nie? Rachel zdvihla, skôr než telefón stihol zazvoniť. Evidentne mala plné ruky práce.

Upierala som pohľad na autá pred sebou a hľadala medzeru, kam sa zaradiť. Zakričala som: „Prečo hneď nepovieš, že mám priniesť všetko na špagety carbonara? A prečo si to nekúpiš cestou domov sama?“

„Musím ti dávať drobné úlohy a nenáročné výzvy, aby si stále mala čo riešiť a úplne sa neopustila. Inak sa môže ľahko stať, že ti atrofuje mozog. A kto bude potom pomáhať dievčatám s úlohami?“

„A varíš aj pre nás?“

„Jasné. Bude mi potešením. A prečo na mňa kričíš?“

„Nekričím, ale hapruje mi handsfree. Teším sa, že nás pozývaš na večeru.“

Konečne sa mi podarilo zaradiť.

„Ideme do obchodu?“ spýtala sa Annabel. Neznáša nakupovanie, je si však vedomá toho, že sa jej naskytla nečakaná možnosť kúpiť si dajakú sladkosť.

Prikývla som.

„Ešte taká maličkosť,“ poznamenala sestra, „musíš mi povedať, ako sa to robí.“

„A potom ideme k tete Rachel?“ opýtala sa Clare.

Prikývla som a vzápätí som pokrútila hlavou. Sestra na mňa práve skúša svoju klasickú fintu.

„Počuj, Rach, niečo sa ťa spýtam. Ak mám nakúpiť a potom aj navariť, prečo neprídeš na večeru ty k nám?“

Nastalo ticho.

„To je výborný nápad, vďaka! Tak čau, večer sa uvidíme.“ Už-už chcela zložiť.

„Zadrž,“ prerušila som ju. „Cestou k nám sa môžeš zastaviť v obchode. Ja mám v aute deti, zabudla si?“

„Ach, áno. Jasné.“ Zavesila.

Pozrela som do spätného zrkadla na Clare. „Nie, zlatko, teta Rachel príde k nám.“

Obe deti sa tvárili natešene. Asi ju naozaj majú radšej ako mňa. Ani sa im nečudujem. Rachel ma poprosí o malú láskavosť, hneď nato sa pozve ku mne na večeru a ešte mi tým urobí radosť.

PRÍPRAVA ZÁHRADKY

Keď je pôda dostatočne mäkká na to, aby sa s ňou dalo niečo robiť, poobracajte ju vidlami a nechajte niekoľko dní odležať.

- Zeminu pokryte dvoj- až trojcentimetrovou vrstvou kompostu. Nešetríte ním.
- Prekyprite pôdu rýľovými vidlami. Zapracujte do nej kompost. Povyhrabávajte z pôdy kamienky a všetko, čo tam nemá čo hľadať. Nech je pekne jemná.
- Ak ste začiatočník, postačí vám záhon s rozmermi 3 × 5 metrov. Ak sa vám aj to zdá veľa, pokojne začnite na ešte menšej ploche. Vždy majte na pamäti, že aj črepník na balkóne možno už považovať za záhradku.
- Na obaloch vreciek so semiačkami nájdete kopu informácií; dozviete sa, kedy ktoré rastlinky zasadiť a v akých podmienkach sa im najviac darí. Ak si niečím nie ste istí, opýtajte sa predavača v záhradnom centre alebo zavolajte do niektorej pobočky záhradkárskeho spolku. Záhradkári veľmi radi pomáhajú iným záhradkárom rásť.

KAPITOLA 1

Som ilustrátorka, čo znie pomerne romanticky, akoby som trávila celé dni pod košatým stromom, zaliata lúčmi slnka, predierajúcimi sa pomedzi listy, s paletou pestrofarebných farieb na kolenách. Pravda je však taká, že celé dni sedím zhrbená v kancelárii za počítačom a vytrvalo si ničím chrbticu. Áno, slnko tam svieti, to je pravda, ale len preto, že žijem a pracujem v južnej Kalifornii.

Mám rada klasické ilustrácie, vytvorené ceruzkou a vodovkami. Veľmi by som si priała, aby som sa im mohla venovať viac. Hneď po vysokej som prijala miesto ilustrátorky školských učebníc. Myslela som si, že to pre mňa bude dobrá štartovacia pozícia. No ukázalo sa, že ide o celkom pohodlné bidlo s pomerne slušným platom, kávou grátis a všetkými učebnicami pre prvý stupeň základnej školy zadarmo. Osemdesiatdva percent amerických školákov sa učí z učebníc vydavateľstva *Poplar Press* a tento stav trvá už takmer sto rokov. Svoju prácu mám veľmi rada. Dozviem sa v nej množstvo zaujímavých informácií, kreslím ilustrácie, na ktoré sa deti dennodenne pozerajú a s obľubou tam všeličo dokresľujú – klobúky, fúzy a tak podobne. Annabel raz priniesla domov učebnicu, ktorú som kedysi dávno ilustrovala – *Deti v dejinách USA: štvrté vydanie*. Keď som v nej listovala, uvedomila som si, že prešla rukami nie-

koľkých desiatok detí a každé pridalo k mojim kresbám historických postáv detaily, o akých sa mi ani nesnívalo. Kto by bol napríklad povedal, že Martin Van Buren, ôsmy prezident USA, mal také obrovské prirodzenie?

Na kreatívnom oddelení sme štyria plus jeden spisovateľ na plný úväzok, traja odborní redaktori a hlavná sekretárka, ktorá je tam odjakživa a v podstate celú našu redakciu vedie. Keď som v to ráno vošla do dverí, pozrela na mňa a zošpúlila pery.

„Redaktori ti vrátili ten veľrybí penis, Lilian.“

Zdvihla som obočie. „Rose, ako dlho si musela čakať, kým budeš môcť vysloviť túto vetu?“

Rose ani okom nemihla. „Som tu od siedmej, takže zhruba dve hodky.“

Kráčala som ďalej. „Zavolaj tam, že im ten ich penis vrátim zajtra ráno.“

Odkašľala si. „Už som im povedala, že si ho necháš trochu dlhšie.“

Zastala som a otočila sa k nej. „Prečo by si také niečo robila, Rose?“

Hľadela do časopisu, ktorý ukrývala pod stolom. „Aby som potom mohla povedať: *Do večera sa s tým vaším penisom ešte trochu pohráme, ale bude to makačka.*“

„Chápem, takej výzve možno len ťažko odolať.“

Pokrčila plecami. „Zavalená kopou nudnej a únavnej práce vítam akúkoľvek príležitosť sa trochu rozptýliť.“

Vošla som do kancelárie. Moja spolupracovníčka Sascha zdvihla zrak. „Ahoj, Rose ti už vravela o tom penise?“

„Hej, vravela. Ešte ma potrebuješ na tú učebnicu biológie?“

„Vývoj zárodku v slepačom vajíčku? To počká.“